

POSTANOWIENIE

Dnia 19 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa A.N., J.N. i T.N.
przeciwko G. Spółce Akcyjnej
z siedzibą w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 września 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 16 marca 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powodów kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej

rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Powodowie złożyli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 16 marca 2016 r., oddalającego ich apelację od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 28 maja 2015 r., którym Sąd Okręgowy częściowo uwzględnił powództwo skierowane przeciwko G. S.A. w W., o zwrot kosztów pogrzebu, zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, odszkodowanie z tytułu znacznego pogorszenia sytuacji życiowej i rentę, natomiast dalej idące powództwo oddalił. Powołując się na podstawę określoną w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., wniesli o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez zasądzenie od pozwanego dodatkowo na rzecz: powódki A.N. kwoty 215 511 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 stycznia 2013 r., powoda T.N. kwoty 87 500 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 19 lipca 2013 r. i powódki J.N. kwoty 125 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 30 września 2013 r., a ponadto na rzecz powodów T.N. i J.N. dodatkowo renty w kwocie po 225 zł miesięcznie poczynając od lipca 2013 r. płatnej do dnia 15 - go każdego miesiąca, ewentualnie przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazali na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Twierdzili, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni:

- „...art. 446 § 3 k.c., a w szczególności czy dla ustalenia czy nastąpiło istotne pogorszenie sytuacji życiowej najbliższych istotne są dochody jakie zmarły uzyskiwał przed śmiercią. Zdaniem Sądu II instancji nie ma to znaczenia, a zdaniem skarżących powodów ma to fundamentalne znaczenie, bo przecież na tej podstawie określa się rolę i znaczenie zmarłego dla najbliższych i o ile nastąpiło pogorszenie ich sytuacji życiowej (...);

- „...art. 362 k.c. i odpowiedzi na pytanie czy można mówić o przyczynieniu się zmarłego poszkodowanego jeżeli jego postępowaniu, które doprowadziło do jego śmierci można zarzucić jedynie „zwykłe” niedbalstwo - jak to twierdzi Sąd Apelacyjny. Zdaniem skarżących aby uznać przyczynienie się zmarłego

poszkodowanego nie wystarczy zwykłe niedbalstwo przy jednoczesnym stwierdzeniu winy pracodawcy, który popełnił przestępstwo lub wykroczenie, które doprowadziło do wypadku, lecz musi być ustalenie, że poszkodowanemu można zarzucić rażące niedbalstwo (...).

Poza tym skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, „...ponieważ zaskarżone orzeczenie Sądu Apelacyjnego jest w oczywistym stopniu błędne. Sąd Apelacyjny popełnił błędy polegające na naruszeniach prawa materialnego opisane szczegółowo w części III kasacji, a w ich konsekwencji oddalił niesłusznie apelacje skarżących (...).

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczyli argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanek, o których mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, skarżący powinien wskazać przepisy potrzebne do rozstrzygnięcia skargi, które wywołują poważne wątpliwości interpretacyjne i wyjaśnić, na czym wątpliwości te polegają albo wykazać, że przepisy te wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów. W obu wypadkach chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Skarżący nie sprostali tym wymaganiom, nie wykazali bowiem, że wskazane przez nich przepisy wywołują poważne wątpliwości interpretacyjne, niewyjaśnione dotąd w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Nie wykazali też, by stosowanie wskazanych przez nich przepisów wywoływało rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia

10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe.

Skarżący nie przytoczyli argumentów świadczących o tak rozumianej oczywistości, ograniczyli się bowiem do powtórzenia uzasadnienia przytoczonych podstaw kasacyjnych.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżących przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i ze względu na odszkodowawczy charakter dochodzonych roszczeń oraz sytuację życiową skarżących orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego za zasadzie z art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw